

VASADI PÉTER

Hajnal Kentuckyban

Th. Mertonnak

4.

*Hozz magaddal szavakat, amiket
kaptál.
És mondd ki: jól tudja még a
patás is,
semmi sincs, csak ez. Ha ez
sincs,
akkor ami van, semmi.
Meg én.
Hétágra süt szívem tűhegynyi
délre
tűzve cédának, szentnek, cső-
lakónak.
Nem gondom, ki szólít, ki nem,
mire
használnak, használnak-e
egyáltalán,
s elfúj talán egy bágyadt legyintés.
Az éhenkórász,
ki lassacskán mindent elun,
csak
szeretni nem, téged keres.*

5.

*Ha én vagyok a tűzfelügyelő,
végigjárom a kolostort,
zárok, nyitok, benézek, lesem
a szobák sarkait, lappang-e
zsarátnok, hüvelyknyi láng,
hogy titkon táncba kezdjen.
Semmi. Az éj sötét és tűz-
telen. A hold fehér négy-
szögeiben a föld fenyegetően
zöld. Kígyózik fölfelé a fű,
lengve nő, hersegeve, bokrosan
s hirtelen ellepi a kolostort.
Honnan e mohó kísértés?
Látom indáit összecsavarodni
a tetők fölött, foglyul ejti
a harangot, többé egy kondulás*

sem, benyúl az ablakon tucatnyi
zöld kar, a békésen alvó
testvéreket fojtogatja, rossz
hallgatás ül megzöldült ajkukon,
zöld láp vastagít tornyot s falat.
Égve állok a kövön. Magam lettem
tűz az ál-növényi dűhben.
Takarodj, kimondom.
S tartom a kulcscsomót, mint a
csengőt, de meg nem mozdítom:
a sistergő csönd megjuhászodik.
A békesség váratlanul jön el,
és mindent visszarajzol.

6.

Elhangzottak már a szavaim.
Figyelem, ahogy visszhangjuk
elér a templomkapuig.
Kint minden irányban szétrepül.
Bent meg létem keresztgerendája nyom.
Gyötrelem jár át s remegtető öröm.
Két tenyerem az oltárterítőn.
Aranytányérkán a Test,
Kehelyben megcsillan a Vér.
Nyúlnom kell értük.
Ez az ő akarata. Iszonyú erő.
Erőtlen, mint a nárcisz.
Megfoszt magamtól s illatoz.
Kiüresít. Akár egy álló cső,
olyan vagyok.
Magától mozdul a kezem.
S hogy átlépem határait,
súlyom megérik könnyűséggé;
íme,
a hatalom: hiány és áhítat.
Ki vagy, Hatalmas Bárány,
Misztikus?
Ki vagy, kis, kerek kenyér,
s a torkomon legördülő szent
Vérezés?
Az új szavak fölmentenek.

7.

Az írás nélkül eltöltött idő
hányattatás.
Nekem ezt bűn így éreznem.
Mert ott a pirkadat, s benne
mint suhogó kalászkok, az első

hála sóhajtásai, és ott az éj,
a fekete óriásmadár, maga alá
gyűjt valamennyiünket, még
mélyebb sötétben énekeljünk,
és ott a szérűben meggypiros
traktorom, nyaranta villázzam
össze s hordjam a szénát, követ,
rekeszt, töreket, fahasábot,
és ott a szüntelen imádság,
mint fűben elrejlő patak,
susog vagy partját tisztelő
folyamként rajtunk átömöl,
megmosva, megbuktatgatva minket
hullámaiban, csak árad, mint
a napsütés, mert nem elgondolunk,
uram, hanem már csak téged
gondolunk, miattad jár a láb,
szólal a száj, ügyeskednek
az ujjak, markol a kéz, könyvet
lapoz, tálal, szögez, ültet
s terít, naponta mázsákat emel,
s akár egy fűjtató, dolgozik
a tüdő, érted néz a szem, s
benned lát, miattad komoly s
nevet az arc, ízesül hozzád
a test, s estefelé veled
vonszolja haza elfáradt tagjait,
ősi nyugalmát lelve meg ágya
gödreiben.

És ott a szent liturgia.

Ez a szemmel befoghatatlan
őserdő, ahogy minden egyes
ágát ezüstfehér rezegetteti,
fölcsendül egy-egy koronája
a zöld, a kék, a vérvörös,
lila, arany s rózsaszín
szelekkben, egyszerre átzúg
rajta a vihar, s töretlenül
átfordul feketébe.

És ott a toll. A sok papír.
A feneketlen zsák, a csönd.
Ki mit tesz bele?

Az írás nélkül eltöltött idő
hányattatás. Vagy készület.